

Līga Ķemlere

Rāceņtalke

Ernestiņš uz rāceņtalk
Pie radiņem uz laukem.
Jaredz, kā tie rāceņ aug
Un, va šogad a būs daudz.
Puišels sēž uz rāceņmais,
Šūpe kājs un dome:
“Ūdens, kas tur vage spīd,
Akurāt kā some.”
Iet un mēģin, kā tur i,
Kājel slīd un Ernestiņš
Vage guļ kā rācentiņš.
Dubļvīriņš iet uz mājem
Tādem smagem, smagem kājem.
Ku tu šitād, ku tu liks
Un no mammel a mums tiks.
Lāb, ka līdz i velvien kārt
Sous i zeķs, uz beņķ var šūpet kājs.
Cik tad ilg tu var tā rām,
Uz lauk tak palik vien māj dām.
Mazes, zeķes autes kājels,
Projem zib pa tak no mājem.
Ernestiņš uz vezumiņ
Pēcāk brauc uz pagrabiņ.

Līga Ķemlere

DRĀNIŅBALL

Šodien man i drāniņball.
Nebūs tik māt draudzen All.
Ģāle man i sendots drāniš,
Tas, ko jaunibe man dāve kaimiņ Jāniš.
Kaut kas toreiz aizgāj greiz.
Izgāj es pa siev pie Zaļum Kārl,
Jānam tikciem smuke Dār.
Ko daudz domet, ko tur spriest,
Darīt tā i likteņ ties.
Ka es kadreiz satiek Jān,
Viš man uzsmaid, viegl tiek,
Sendien gaišums blakam iet.
Kārls uz māt tā lūre greiz,
Ka es teic: “Nu, paliec sveiks!”
Es šo apkamp, iedēv bučiņ:
“Pajem pauz, māt diendus čučiņ!
Vakre būs tāt mīle kāpostzupiņ!”
Drāniņballe ceļam glāziņš,
La tā būdiņ rūc!
A priek, caur visam raizem
Es izpuške sāt mūt.